

DOSAR NR. [REDACTED]

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IX - A
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
IN CHEIERE
SEDINȚA PUBLICA DIN DATA DE 16.04.2008
TRIBUNALUL COMPUS DIN:
PRESEDINTE – [REDACTED]
JUDECATOR – [REDACTED]
GREFIER – [REDACTED]

Pe rol soluționarea cauzei civile, formulată de reclamanta SC [REDACTED] SRL, în contradictoriu cu pârâta DIREȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BUCUREȘTI, având ca obiect – anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns reclamanta, prin avocat și pârâta, prin consilier juridic.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Reclamanta, prin avocat, renunță la proba cu interogatoriul pârâtei.

Tribunalul ia act de renunțarea reclamantei la proba cu interogatoriul pârâtei.

Nemaifiind alte cereri, excepții de invocat sau probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților asupra fondului cauzei.

Apărătorul reclamantei solicită admiterea acțiunii și anularea actului administrativ emis de pârâta, respectiv Decizia nr. 11/16.01.2008. Solicită, de asemenea, înlăturarea penalităților, arătând că nu există culpă și ca până la data de 01.01.2004 Secretariatul pentru Persoanele cu Handicap gestionează fondul de solidaritate socială, acesta fiind și cel care avea atribuții de control și de executare silită. Menționează că de la data de 01.01.2008 societatea reclamantă nu a angajat și nici nu a plătit alte persoane și nu a depășit numărul salariaților prevăzuți de lege, pentru a putea fi obligată să plătească la bugetul statului sumele prevăzute de art. 43 din OUG nr. 102/1999.

Arată că la fila 109 din dosar există adresa nr. 1483, din care rezultă că sucursala este agent juridic. Menționează că organul fiscal nu are o reglementare legală care să-i justifice interpretarea textului de lege în sensul că agentul economic este considerat doar societatea și nu și sucursala, ci apelează la Autoritatea Națională pentru Handicapați, respectiv Secretariatul pentru Persoanele cu Handicap, făcând astfel o interpretare a interpretării. Solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, iar în subsidiar solicită înlăturarea penalităților apreciind că nu sunt justificate. Pentru cheltuielile de judecată urmează a se formula acțiune pe cale separată.

Pârâta, prin consilier juridic, solicită amânarea pronunțării pentru a depune concluzii scrise și invederează că la fila 137 din dosar există ultima adresă emisă de Autoritatea Națională pentru Handicapați, prin care s-a dispus anularea adresei la care reclamanta prin apărător a făcut referire.

Menționează că în raport de disp. art. 42 din Legea nr. 519/2002 se prevăd anumite obligații pentru persoana juridică angajatoare, iar sucursala nu are personalitate juridică și nu poate angaja un astfel de personal cu handicap, prin urmare, solicită respingerea

ambelor capete de cerere, menținerea deciziei nr.11 , obligarea la plata penalităților și majorărilor de întârziere potrivit art.53 al.2 din același act normativ.
Tribunalul reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, urmează a

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 23.04.2008.
Pronunțată în ședință publică, azi, 16.04.2008.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

INCHEIERE

Sedința publică de la 23.04.2008

TRIBUNALUL,

In aceeași compunere și pentru aceleași motive,

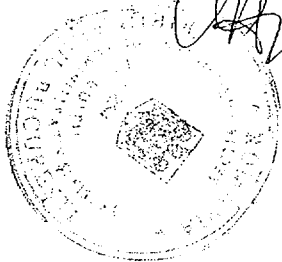
DISPUNE:

Amana pronunțarea soluției pentru data de 30.04.2008.
Data în ședință publică azi, 23.04.2008.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

DOSAR NR. [REDACTED] 2008

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A IX - A
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr.1402

SEDINTA PUBLICA DIN DATA DE 30 .04.2008

TRIBUNALUL COMPUS DIN:

PRESEDINTE – [REDACTED]

JUDECATOR – [REDACTED]

GREFIER – [REDACTED]

Pe rol soluționarea cauzei civile, formulată de reclamanta SC [REDACTED] SRL, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BUCUREȘTI, având ca obiect – anulare act administrativ.

Dezbaterile în fond și susținerile părțile au avut loc în ședință publică de la 16.04.2008 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta când, tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise a dispus amânarea pronunțării soluției la data de 23.04.2008 și 30.04.2008, hotărând următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberand constata:

Prin cererea inregistrata pe rolul acestei sectii sub nr. [REDACTED] 2007, reclamanta SC [REDACTED] SRL, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BUCUREȘTI, a solicitat instantei sa dispuna anularea deciziei nr. 11 din 16.01.2008, emisa de Serviciul de solutionare a contestatiilor din cadrul Directiei Generale a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti si in consecinta, anularea in totalitate a decizie de impunere privind obligatiile suplimentare de plata nr. [REDACTED] din 23.10.2007 emisa de DGFPMB- Activitatea de Inspectie Fiscala, iar in subsidiar, anularea acestei decizii numai in ceea ce priveste plata majorarilor de intarziere in suma totala de [REDACTED] lei.

In motivarea actiunii se arata ca in urma inspectie fiscale efectuate de parata, s-a intocmit raportul de inspectie fiscala din 19.10.2007, inregistrat la organul fiscal sub nr. [REDACTED] 23.10.2007, prin care s-a retinut, la pct. 2 b , necalcularea si nevirarea sumelor datorate pentru protectia sociala si incadrarea in munca a persoanelor cu handicap, potrivit prevederilor art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999, in intervalul de timp 2002-2006, intrucat societatea era obligata sa incadreze persoane cu handicap, deoarece a avut un nr. de peste 100 de angajati, respectiv peste 75 , incepand cu luna iulie 2004 si, ca neindeplinind aceasta obligatie trebuia sa plateasca la bugetul statului , conform art. 43 din OUG nr. 102/1999, suma totala de [REDACTED] lei cu majorari de intarziere in suma totala de [REDACTED] lei, conform calculului prezentat in anexele raportului.

Ca urmare a acestui raport, DGFPMB- Activitatea de Inspectie Fiscala, a emis decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare stabilite de inspectia fiscala nr. [REDACTED] 23.10.2007, prin care li s-a impus plata sumelor mentionate in actiune.

Decizia a fost contestata de reclamanta in conformitate cu dispozitiile art. 205 si 207 c.pr. fisc. , mentionand cu aceasta ocazie ca organul fiscal a facut o interpretare gresita a dispozitiilor legale in acest sens in ceea ce priveste entitatea obligata de lege sa plateasca si sa vireze aceste varsaminte. Astfel , reclamanta arata, in principu, ca nu a facut platile mentionate, intrucat activitatea sa se desfasoara prin societatea centrala si prin alte trei sucursale aflate in teritoriu, iar numarul de angajati de la fiecare dintre acesti agenti economici este sub cel impus de lege pentru a da nastere obligatiei de plata a sumelor cu titlu de datorii pentru neincadrarea persoanelor cu handicap. Aceasta modalitate de calcul a fost confirmata si de Secretariatul de Stat pentru Persoane cu Handicap, care a precizat ca numarul de angajati se calculeaza pe sucursale.

In plus, reclamanta a aratat in contestatie ca in mod gresit organul fiscal a confundat notiunea de agent economic cu notiunea de persoana juridica si pentru ca sucursalele nu au persoanalitate juridica au calculat numarul minim de angajati de la care se naste obligatia de plata prev. de art. 43 din OUG nr. 102/1999, la nivelul intregii societati.

Serviciul de solutionare a contestatiilor din cadrul DGFPMB a respins contestatia mentinand decizia de impunere in totalitate, cu o motivare nepertinenta in opinia reclamantei.

In acest context, arata ca prezentul litigiu este generat de faptul ca actele normative ce prevad obligatia de plata a sumelor catre Fondul de solidaritate sociala pentru persoanele cu handicap, nu contin reglementari clare, care sa stabileasca , fara dubiu, cui ii revine aceasta obligatie de plata, in conditiile in care art. 42 alin. 1 din OUG nr. 102/1999, vorbeste de "entitati economice obligate sa incadreze persoane cu handicap", iar prin adoptarea legii nr. 519/2002 aceasta notiune a fost inlocuita cu cea de "persoane juridice", pentru ca mai apoi prin legea nr. 342/2004 sa se vorbeasca de "agenti economici", pentru ca in legea nr. 448/06.12.2006 sa se vorbeasca de "autoritatile si institutiile publice, persoanele juridice , publice sau private".

Astfel, datorita acestor neclaritati legislative, s-au ivit probleme in ceea ce priveste modul de stabilire al numarului de angajati, in cazul in care o societate, cum este si cazul reclamantei isi desfasura activitate prin mai multe sucursale, nefiind clar daca respectivul numar de angajati se calculeaza la nivelul intregii societati, sau pe fiecare sucursala in parte.

Pentru lamurirea acestei dileme, reclamanta a solicitat punctul de vedere al administratorului initial al fondului, respectiv, Secretariatului de Stat pentru Persoane cu Handicap, devenit apoi Autoritatea Nationala pentru Persoane cu Handicap, care si-a exprimat parerea prin adresa nr. [redacted] 27.02.2007, in sensul ca respectivul calcul se face pe fiecare sucursala in parte, raspuns pe care reclamanta il considera just, avand in vedere ca sucursalele unei societati comerciale sunt agenti economici, in opinia sa, in lipsa unei definitii legale a acestei notiuni, intrucat corespund definitiei date notiunii de Dictionarul economic, sunt inregistrate la Registrul Comertului din unitatea administrativa in care isi au sediul si au o independenta fata de firma mama, avand un portofoliu de afaceri distinct, conducere distincta, cu dreptul de a angaja si elibera din munca personal de executie si au conturi bancare separate.

Nefiind de acord cu acest punct de vedere, inspectorii fiscali au solicitat la randul lor Autoritatii Nationale pentru Persoane cu Handicap prin adresa nr. [redacted] din 05.07.2007, precizari, iar autoritatea le-a raspuns prin adresa nr. [redacted] 18.07.2007 ca

dispozitiile art.42 si 43 din OUG nr. 102/1999 se aplica fiecarei persoane juridice si nu fiecarei sucursale in parte, context in care reclamanta la randul sau a cerut alte lamuriri care i-au fost comunicate prin adresa nr. [REDACTED] 07.08.2007, prin care Autoritatea i-a invederat ca-si mentine punctul de vedere initial si anume ca dispozitiile art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999 se aplica fiecarei societati comerciale si sucursalelor ei in parte.

Cu toate acestea inspectorii organului fiscal nu au tinut seama de aceasta pozitie, iar prin adresa nr. [REDACTED]/10.10.2007, au obtinut de la ANPH precizarea ca art. 77 al legii nr. 448/2006 se va aplica la numarul de angajati de la nivelul persoanei juridice- societate comerciala, insa acest raspuns se plaseaza in afara problematiei legate de stabilirea identitatii dintre sucursala si agentul economic si mai mult, aceasta lege a intrat in vigoare la 01.01.2007, iar dispozitiile ei nu se aplica pentru trecut.

Cat priveste hotararea nr. 11/16.01.2008 emisa de Serviciul de Solutionare a contestatiilor din cadrul DGFPMB, reclamanta arata ca s-a retinut in mod gresit cauza care a generat litigiul in sensul ca se mentioneaza ca reclamanta ar fi contestat dispozitiile art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999 si nu ca exista divergenta de opinii cu privire la stabilirea identitatii dintre agentul economic si persoana juridica, si , de asemenea, invoca dispozitiile art. 77 din legea nr. 448/2006, care nu sunt aplicabile in speta, acestea intrand in vigoare ulterior perioadei pentru care au fost stabilite obligatiile de plata ale reclamantei.

In plus, cu privire la imprejurarea ca prin hotararea mentionata s-a reprotat reclamantei ca nu a contestat calculul obligatiilor de plata stabilite in sarcina sa, reclamanta mentioneaza pe de o parte ca nu a facut acest lucru pentru ca a contestat insusi temeiul juridic al acestui calcul, iar pe de alta parte arata ca intelege sa conteste acest calcul in prezenta actiune , in conditiile in care a observat ca pentru suma stabilita ca datorie, organul fiscal a calculat atat majorari de intarziere cat si penalitati , care, in opinia sa, sunt tot majorari de intarziere.

In raport de aceasta imprejurare, reclamanta considera ca indrumarile primite de la autoritatea care beneficiaza de Fondul de Solidaritate Sociala, in ceea ce priveste desemnarea entitatii care trebuie sa calculeze varsamintele in acest fond, o exonereaza de orice culpa in ceea ce priveste plata cu intarziere a acestor sume pe ultimii cinci ani si chiar daca instanta ar aprecia ca-i revenea obligatia de plata prevazuta de art. 43 din OUG nr. 102/1999, nu poate fi obligata si la plata majorarilor de intarziere. In plus, organul fiscal nu are dreptul sa recupereze sumele datorate cu acest titlul pana la data de 01.01.2004 cand incasarea acestor creante a intrat in atributiile organelor financiare, intrucat pana la acea data incasarea si urmarirea silita cu privire la aceste sume intra in atributiile titularului Fondului de Solidaritate pentru persoane cu handicap, care era fostul Secretariat de stat pentru Persoane cu Handicap.

In concluzie , reclamanta considera ca in mod abuziv a fost supusa unui control , iar organul fiscal a stabilit in mod gresit obligatia de plata a sumei mentionate in actul de impunere nr. [REDACTED] 2007, fara a se baza pe o reglementare legala ferma in acest sens, ci doar pe interpretarea data de Autoritatea Nationala pentru Persoane cu Handicap, care, la randul sau, nestiind cum sa rezolve problema, a emis in final adresa nr. [REDACTED]/11.12.2007 prin care a declinat in favoarea Ministerului Finantelor , atributia de a reglementa aceasta problema, context in care, nu se poate retine culpa reclamantei in neplata acestor obligatii.

In drept actiunea a fost intemeiata pe dispozitiilor la cere s-a facut referire in motivarea actiunii.

La dosarul cauzei, reclamanta a depus inscrisurile mentionate in actiune, iar parata actele care au stat la baza emiterii deciziilor contestate.

Analizand intregul material probator administrat in cauza , tribunalul retine ca in urma inspectie fiscale efectuate de inspectori din cadrul paratei la societatea reclamanta, s-a intocmit raportul de inspectie fiscala din 19.10.2007, inregistrat la organul fiscal sub nr. [REDACTED] 23.10.2007, prin care s-a retinut, la pct. 2 b , necalcularea si nevirarea sumelor datorate pentru protectia sociala si incadrarea in munca a persoanelor cu handicap, potrivit prevederilor art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999, in intervalul de timp 01.03.2002- 31.12.2006, intrucat societatea era obligata sa incadreze persoane cu handicap, deoarece a avut un numar de peste 100 de angajati, respectiv peste 75 , incepand cu luna iulie 2004 si, ca neindeplinind aceasta obligatie, trebuia sa plateasca la bugetul statului , conform art. 43 din OUG nr. 102/1999, suma totala de [REDACTED] lei cu majorari de intarziere in suma totala de [REDACTED] lei, conform calculului prezentat in anexele raportului.

Ca urmare a acestui raport, DGFPMB- Activitatea de Inspectie Fiscala, a emis decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare stabilite de inspectia fiscala nr. [REDACTED] 23.10.2007, prin care s-a impus reclamantei plata sumelor mentionate in actiune.

Decizia a fost contestata de reclamanta in conformitate cu dispozitiile art. 205 si 207 c.pr. fisc. , mentionand cu aceasta ocazie ca organul fiscal a facut o interpretare gresita a dispozitiilor legale in ceea ce priveste entitatea obligata de lege sa plateasca si sa vireze aceste varsaminte.

Astfel , reclamanta a sustinut, in principu, ca nu a facut platile mentionate, intrucat activitatea sa se desfasoara prin societatea centrala si prin alte trei sucursale aflate in teritoriu, iar numarul de angajati de la fiecare dintre acesti agenti economici, este sub cel impus de lege pentru a da nastere obligatiei de plata a sumelor cu titlu de datorii pentru neincadrarea persoanelor cu handicap.

Aceasta modalitate de stabilire a respectivei obligatii, a fost confirmata si de Secretariatul de Stat pentru Handicapati, initiatorul si beneficiarul legii, care a precizat ca numarul de angajati se calculeaza pe sucursale.

In plus, reclamanta a aratat in contestatie ca in mod gresit organul fiscal a confundat notiunea de "agent economic" cu notiunea de "persoana juridica" si pentru ca sucursalele nu au persoanalitate juridica au calculat numarul minim de angajati in raport de care se naste obligatia de plata prevazuta de art. 43 din OUG nr. 102/1999, la nivelul intregii societati.

Serviciul de solutionare a contestatiilor din cadrul DGFPMB a respins contestatia mentinand decizia de impunere in totalitate, cu o motivare nepertinenta in opinia reclamantei, intrucat prin decizia nr. 11/16.01.2008 emisa de Serviciul de Solutionare a contestatiilor din cadrul DGFPMB, s-a retinut in mod gresit cauza care a generat litigiul, in sensul ca se mentioneaza ca reclamanta ar fi contestat dispozitiile art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999 si nu ca exista divergenta de opinii cu privire la stabilirea identitatii dintre agentul economic si persoana juridica si , de asemenea, organul fiscal invoca dispozitiile art. 77 din legea nr. 448/2006, care nu sunt aplicabile in speta, acestea intrand in vigoare ulterior perioadei pentru care au fost stabilite obligatiile de plata ale reclamantei.

In plus, cu privire la imprejurarea ca prin hotararea mentionata i s-a repositat reclamantei ca nu a contestat calculul obligatiilor de plata stabilite in sarcina sa, aceasta arata ca pe de o parte nu a facut acest lucru pentru ca a contestat insusi temeiul juridic al acestui calcul, iar pe de alta parte arata ca intelege sa conteste acest calcul in prezenta actiune, in conditiile in care a observat ca pentru suma stabilita ca datorie, organul fiscal a calculat atat majorari de intarziere cat si penalitati, care sunt tot majorari de intarziere.

In raport de aceasta imprejurare, reclamanta considera ca indrumarile primite de la ANPH, in ceea ce priveste desemnarea entitatii care trebuie sa calculeze varsamintele in acest fond, o exonereaza de orice culpa in ceea ce priveste plata cu intarziere a acestor sume, pe ultimii cinci ani si chiar daca instanta ar aprecia ca-i revenea obligatia de plata prevazuta de art. 43 din OUG nr. 102/1999, nu poate fi obligata si la plata majorarilor de intarziere. In plus, organul fiscal nu are dreptul sa recupereze sumele datorate cu acest titlu pana la data de 01.01.2004 cand incasarea acestor creante a intrat in atributiile organelor financiare intrucat pana la acea data incasarea si urmarirea silita cu privire la aceste sume, intra in atributiile titularului Fondului de Solidaritate pentru persoane cu handicap, care era fostul Secretariat de stat pentru Persoane cu Handicap.

Acestea fiind criticile aduse actelor contestate, tribunalul constata ca intregul litigiu a fost generat de interpretare dispozitiile legale, prevazute de art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999, cu privire la subiectii carora le incumba obligatia de plata a sumelor prevazute de art. 43 catre Fondul de solidaritate sociala pentru persoanele cu handicap, in cazul neangajarii acestora.

In acest context, tribunalul retine ca potrivit art. 42 alin. 1 din OUG nr. 102/1999, "societatile comerciale, regiile autonome, societatile si companiile nationale si alti agenti economici, care au un numar de cel putin 100 de angajati, au obligatia de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de munca intr-un procent de cel putin 4% din numarul total de angajati.

Art. 43 alin.1 din acelasi act normativ, prevede ca, "societatile comerciale, regiile autonome, societatile si companiile nationale si alti agenti economici, care nu angajeaza persoane cu handicap in conditiile prevazute la art. 42, au obligatia de a plati lunar la fondul de solidaritate sociala pentru persoanele cu handicap, o suma egala cu salariul minim brut pe economie inmultit cu numarul locurilor de munca in care nu au incadrat persoane cu handicap, potrivit dispozitiilor ordonantei de urgenta"

Acestea fiind textele de lege care stabilesc obligatia de plata vizata de actele administrative fiscale contestate in prezenta cauza, tribunalul constata ca in mod artificial, reclamanta a creat o problema din interpretarea acestora, in sensul ca legea nu ar preciza foarte clar caror subiecte de drept se adreseaza, pornind de la intelesul notiunii de "agent economic" continut de eele doua articole, cand in mod evident, ea se circumscrie notiunii de "societate comerciala" mentionata ca atare si in primul rand de dispozitiile redade anterior.

Ori, in acest context, intreaga discutie privind modul de stabilire a numarului de angajati, nu-si are rostul, in conditiile in care actul normativ nu distinge daca societatile comerciale la care se refera isi desfasoara activitatea intr-o singura locatie, ori prin mai multe sucursale, fiind evident, ca nu la astfel de diviziuni ale unei societati comerciale s-a facut referire, atunci cand a fost enumerata ca atare si categoria "alti agenti economici", in conditiile in care legea nr. 31 /1990, spre exemplu, prevede posibilitatea desfasurarii unei activitati comerciale si in alte formule organizatorice decat cea a unei

societati comerciale, un exemplu in acest sens putand fi, asociatiile familiale, care pot fi incadrate in categoria "alti agenti economici".

Prin urmare, in ciuda "balbaielilor" Secretariatului de Stat pentru Persoane cu Handicap devenit ulterior "Autoritatea Nationala pentru Persoane cu Handicap", evidentiate prin raspunsurile contradictorii date acestei probleme si consemnate in adresele existente in dosar, pe care reclamanta si-a intemeiat punctul de vedere si implicit actiunea, tribunalul apreciaza ca dispozitiile art. 42 si 43 din OUG nr. 102/1999 sunt clare si sunt direct aplicabile reclamantei in calitate de societate comerciala, iar stabilirea numarului de angajati, relevant din perspectiva aplicarii dispozitiilor art. 43 din acest act normativ, nu se poate face decat luand in calcul angajatii la nivelul intregii societati si nu pe sucursale. In favoarea concluziei ca astfel trebuie interpretat textul de lege pledeaza si faptul ca sucursalele sunt definite de art. 43 alin. 1 din legea nr. 31/1990 rep. ca fiind dezmembraminte, fara personalitate juridice ale societatilor comerciale si se inmatriculeaza inainte de inceperea activitatii lor in registrul comerului din judetul unde isi vor desfasura activitate, inasa aceasta inregistrare nu le confera posibilitatea de a desfasura activitati economice de sine statatoare spre exemplu in cazul dizolvării societatii mama, ori in afara obiectului de activitate al acesteia, iar prin art. 6 alin. 2 din OG nr. 61/2002, se prevede ca pentru persoanele juridice cu sediul in Romania care au sucursale si/sau puncte de lucru, platitor de obligatii bugetare este persoana juridica atat pentru activitatea proprie cat si in numele sucursalelor/ si sau punctelor de lucru, dupa caz.

Cu atat mai putin aceasta discutie privind incadrarea sucursalelor in categoria agentilor economici, se justifica, in conditiile in care prin modificarile aduse dispozitiilor OUG nr. 102/1999 prin legea nr. 519/2002, se prevede ca obligatia mentionata incumba persoanelor juridice, notiune care include toate categoriile de angajatori, cu personalitate juridica, aceeasi includere fiind valabila si sub imperiu prevederilor legii nr. 343/2004 care vorbeste de "agenti economici", in conditiile in care textul de lege nu distinge si nu extinde sfera de aplicabilitate a acestei notiuni si la sucursalele societatilor comerciale.

Ca atare, avand in vedere aceste considerente tribunalul constata ca reclamantei ii revenea obligatia de a plati sumele prevazute de art. 43 din OUG nr. 102/1999, catre Fondul de solidaritate sociala pentru persoanele cu handicap, in conditiile in care nu contesta faptul ca la nivelul intregii societatii, depasea numarul de angajati prevazuti de lege pentru a deveni incidenta aceasta prevedere, respectiv, de 100 de angajati de la data intrarii in vigoare a acestui act normativ si de 75 de angajati din iulie 2004, odata cu intrarea in vigoare a legii nr. 343/2004.

Cat priveste modul de calcul al sumei stabilite in sarcina reclamantei, tribunalul retine pe de o parte ca acesta nu contestat in mod expres acest aspect, in cadrul contestatiei formulate la organul fiscal, iar pe de alta parte, avand in vedere ca nemulmirile reclamantei din aceasta perspectiva se refera cu precadere la calcularea majorarilor de intarziere, in suma totala de [redacted] lei, care cuprind atat majorari de intarziere cat si penalitati, care in opinia sa sunt acelasi lucru, constata ca potrivit art. 53 alin 3 din OUG nr. 102/1999 astfel cum a fost modificata prin legea nr. 519/2002, pentru nevarsarea la termen a sumelor prevazute de art. 43 si art. 53 alin. 1, se percep penalitati si majorari de intarziere, prevazute de dispozitiile legale in vigoare pentru neplata impozitelor si taxelor cuvenite bugetului de stat, astfel ca in mod corect, organul fiscal a calculat pentru debitul principal si penalitati si majorari de intarziere, care pentru

perioada ce intereseaza in speta erau prevazute de art. 13 din OG nr. 11/1996 privind executarea creantelor bugetare cu modificarile si completarile ulterioare si de art. 14 din OG nr. 61/2002, precum si de dispozitiile codului de procedura fiscala, natura juridica a celor doua notiunii fiind diferita , astfel cum reiese din actele normative care le prevad.

In ceea ce priveste inexistenta culpei reclamantei pentru neplata la termen a sumelor prevazute de art. 43 din OUG nr. 102/1999, intrucat ar fi fost indusa in eroare de punctele de vedere exprimate de Secretariatul de Stat pentru Persoane cu Handicap, si ulterior de Autoritatea Nationala pentru Persoane cu Handicap, tribunalul retine ca aceasta sustinere este nefondata, intrucat astfel cum rezulta din datele adreselor invocate in acest sens, corespondenta dintre societatea reclamanta si respectivele autoritati, a avut loc odata cu efectuarea controlului de catre organului fiscal, prima adresa fiind emisa in sub nr. [REDACTED] /27.02.2007, deci ulterior, perioadei pentru care au fost stabilite obligatiile fiscale in sarcina acesteia, care se refera la perioada cuprinsa intre 01.03.2002 si 31.12.2006, cand societatea nu a cerut un astfel de punct de vedere nici unei autoritati, dar nici nu a considerat de cuviinta sa respecte dispozitiile art. 43 din OUG nr. 102/1999 astfel cum au fost modificate prin legea nr. 519/2002 si legea nr. 343/2004, context in care apararea sa in sensul ca a fost indusa in eroare de interpretarile contradictoriile ale autoritatilor cu privire la aceste dispozitii nu justifica neindeplinirea obligatiilor ce-i reveneau, la data nasterii acestora, respectiv, in perioada 01.03.2002- 31.12.2006.

De asemenea, cat priveste abilitarea legala a organului fiscal de a calcula si urmari aceste debite, tribunalul retine ca potrivit dispozitiilor OUG nr. 32/26.02.2001, sumele incasate in baza art. 43 din OUG nr. 102/1999 mergeau la bugetul de stat, iar potrivit art. 3 din OG nr. 11/1996 astfel cum era in vigoare la 13.10.2001, precum si conform prevederilor OG nr. 61/2002, organele fiscale aveau obligatia sa gestioneze si sa verifice incasarea creantelor bugetare inclusiv a acestei taxe, in perioada pentru care a fost calculata in sarcina reclamantei, in conditiile in care prin modificarile aduse OUG nr. 102/1999 de legea nr. 519/2002, Secretariatul de Stat pentru Persoane cu handicap, era abilitat doar sa constate si sa aplice amenzi contraventionale conform art. 54 alin. 3, care la randul lor se faceau venit la bugetul de stat.

Prin urmare, si din aceasta perspectiva actiunea reclamantei este neintemeiata si nu se poate retine ca organul de control si-a depasit atributiile conferite de lege atunci cand a constatat, calculat si impus plata sumelor stabilite prin decizia nr. [REDACTED] /23.10.2007 emisa de DGFPMB Activitatea de Inspectie Fiscala.

Pentru aceste considerente, tribunalul urmeaza sa respinga actiunea formulata de reclamanta ca neintemeiata.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge actiunea formulata de reclamanta SC [REDACTED] SRL, cu sediul in Bucuresti str. [REDACTED] nr. [REDACTED] sector [REDACTED] inregistrata la Registrul Comertului sub nr. J40/[REDACTED] 1991 cu nr. CUI [REDACTED] in contradictoriu cu parata DIRECTIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE BUCURESTI, cu sediul in Bucuresti str. Prof. Dr. Dimitrie Gerota nr. 13 sector 2, ca neintemeiata.

Cu drept de recurs in 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi 30.04.2008.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

